

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **E. Š.**, zastoupený JUDr. Oldřichem Voženílkem, advokátem se sídlem U Jiskry 114/1, Rumburk, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání sdělení žalovaného ze dne 27. 1. 2012 č. j. KM - 1706/PK - 2011 a ze dne 7. 3. 2012, č.j. KM-1706/PK-2011, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2012, č. j. 9 Ad 10/2012 - 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti úkonům žalovaného pro nepřijatelnost. Soud při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu.

Přípisem ze dne 27. 1. 2012 sdělil ministr vnitra žalobci, že nelze vyhovět jeho žádosti na zahájení přezkumného řízení podle § 193 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve vztahu k rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 7. 9. 2007 ve spojení s rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 6. 3. 2008, neboť tato rozhodnutí nejsou rozporná s právními předpisy. Proti tomuto sdělení podal žalobce rozklad. Přípisem ze dne 7. 3. 2012 pak ředitel kanceláře ministra vnitra

žalobci sdělil, že předchozí přípis není rozhodnutím ve věci služebního poměru, a není proto možné proti němu podat žádný opravný prostředek.

Soud pak dospěl k závěru, že přípisy žalovaného nejsou akty s definičními znaky rozhodnutí uvedenými v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto jsou napadené úkony žalovaného s ohledem na ustanovení § 68 písmeno e) s. ř. s. vyloučeny ze soudního přezkumu.

V kasační stížnosti uplatnil žalobce (dále jen stěžovatel) důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle jeho názoru je přezkumné řízení podle části dvanácté, hlavy V, zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů založeno na jiných principech, než je to u přezkoumání rozhodnutí podle části druhé, hlavy IX, správního řádu. Žalobou napadené úkony správních orgánů, jimiž byl odmítnut žalobcův nárok na přezkoumání očividně nesprávně stanovené dávky, je tak nutno ve světle speciální právní úpravy posoudit jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Navrhl proto, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jedinou námitkou, kterou stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, je námitka nesprávného právního posouzení charakteru přezkumného řízení ve věcech služebního poměru. Stěžovatel tuto námitku nijak blíže neodůvodnil, to však nebrání soudu v tom, aby se s ní vypořádal.

Řízení ve věcech služebního poměru je upraveno v části dvanácté zákona č. 361/2003 Sb., přezkumné řízení pak v hlavě V, v ustanovení § 193. Zákon nevylučuje použití správního řádu, ten se tedy použije k řešení otázek, jež zde nejsou výslovně upraveny. Z § 193 odst. 1 a 2 zákona vyplývá, že obdobně jako podle § 94 odst. 1 správního řádu lze přezkumné řízení zahájit jen z moci úřední. Účastník řízení může dát k takovému postupu pouze podnět, nárok na zahájení řízení nemá. Charakter přezkumného řízení podle zákona o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů i podle správního řádu je tedy stejný.

Zákon o služebním poměru neupravuje postup služebního funkcionáře v případě, že neshledá důvod k tomu, aby vyhověl podnětu k zahájení přezkumného řízení, uplatní se zde tedy ustanovení § 94 odst. 1, správního řádu, věta třetí za středníkem, podle něhož správní orgán sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli. Správní rozhodnutí podle § 181 služebního zákona či podle § 67 správního řádu přitom nevydává.

V projednávané věci je zřejmé, že právě takto ministr vnitra při vyřizování podnětu stěžovatele k zahájení přezkumného řízení postupoval. Vzhledem k tomu, že sdělení ministra vnitra není rozhodnutím podle § 181 služebního zákona, nebyl proti němu přípustný žádný opravný prostředek. Stěžovatel proti tomuto sdělení přesto podal „rozklad“, který byl vyřízen přípisem ředitele kanceláře ministra vnitra ze dne 7. 3. 2012. Jakkoliv lze mít určité pochybnosti o formě vyřízení věci, kterou služební funkcionář

pokračování

v projednávaném případě použil [nabízel se spíše postup podle § 66 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 93 odst. 1 a § 152 odst. 4 správního řádu], na podstatě „rozhodování“ o podnětu k zahájení přezkumného řízení použitá forma nic nemění. Sdělení, kterým správní orgán oznamuje podateli, že z jeho podnětu přezkumné řízení zahájeno nebude, není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., neboť nezakládá, nemění, neruší ani originálně závazně neurčuje práva a povinnosti fyzických nebo právnických osob. Je proto ze soudního přezkumu podle § 68 písmeno e) s. ř. s. vyloučeno.

Napadené usnesení Městského soudu v Praze je zákonné, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný správní orgán byl úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. ledna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu